

En Somme - Rikkert

til at betragte det Himmelfke med,

eller

et lidet Indblik i Guds Regjering.

Ved

Ole Weed-Fald, sen.

forhen Medhjælper ved Opdragelses-Anstalten og den landoeco-
nomiske Virksomhed paa Flakkebjerg Institut.

Aalborg, 1858.

Trykt for Udgiveren hos H. D. Johansen
i Hobro.

En god Rikkert forstørret ikke, men drager Gjenstanden nærmere, saa at den tydelig kan kjendes. En Lomme-Rikkert har kun det Værd, at den overbeviser om at en god Rikkert er nyttig og nødvendig for hvem som vil see nøie til, og oppvækker hos den Søgende Attraae efter at komme i Besiddelse af en Saadan.

Maatte Lysten til at erfare noget Mere om den Verden, vi alle engang nødvendig maa lade os overføre i, vækkes ved disse Blade, vilde Hensigten med Udgivelsen være naaet. —

Forfatteren.

I Lobet af en Samtale hittede en Mand, om hvis Alvor jeg ikke nærede Tvivl, at han dog gjerne gad vidst noget tilforladeligt om — et andet Liv —, om han forresten kunde taale det, lagde han til; — thi, for at troe de sædvanlige Forestillinger om denne Sag meente han først at maatte gjøre en Reise til — Maanen. —

Det smertede mig, at jeg ikke strax kunde give ham den ønskede tilforladelige Beskeed, da jeg havde mine Grunde for ikke uden videre at anbefale ham Rilden, eftersom de indsugede Fordomme vilde staae iveien for Sammes velgjørende Indflydelse. Jeg følte at først maatte Fordommene bortmanes, hvilket jeg troede kunde skee ved Fremsettelsen af nogle Hovedsandheder, ledsagede saavidt mueligt af indlysende Grunde, og da først at gaae videre.

Jeg satte mig derfor hen og skrev til Indledning:
Saa vis som jeg er paa, at jeg lever, saa vis er jeg ogsaa paa:

1.

At der er et Liv efter dette, og at Mennesket ved det jordiske Legemes Afslæggelse (i Døden) flyttes over i en aandelig Verden, — hvor det er sig fuldkommen levende bevidst i enhver Henseende, og hvor det, efter sin Attraa, faaer Ophold enten paa et Sted blandt Gode, om han selv er god, og Frihed og forøget Heilighed til at virke Godt, efter hans Hjertes

Forlængsel, eller blandt Onde, om han har elsket Uretfærdighed og Ondt overhovedet, som han der forhindres fra at øve, medens den utilfredsstillende Begjærlighed volder Sorg og Smerte.

De Godes Opholdssted kaldes paa vort Maal Himelen, de Ondes Helvedet.

2.

At der altsaa er **tvende Verden**, en naturlig, i Tid, — og i Rum, — (som vi mere eller mindre kjende), og en aandelig Verden, som er — i Tilstand, — uden Tid, — og uden Rum, (hvilket i vore Dage er næsten aldeles ubekjendt. — Mormonernes *Ældste v i d e h e r o m*, men de forvanskte Kundskaben og bruge den, forvendt, til at besnære uoplyste Mennesker med, for at gjøre dem, med Legeme og Sjæl, til Trælle). Den aandelige Verden indflyder i, og virker paa den naturlige Verden, der overhovedet ikke kunde bestaae uden den aandelige Verdens Indflydelse. Dog maa den aandelige Verdens Indflydelse i den naturlige Verden ikke forstaaes som om den aandelige Verdens Indvaanere kunde lade sig tilsyne for naturlige Mennesker, (som Spøgelse eller Sligt, om hvis Tilværelse eller Ikketilværelse her ikke er Tale), men den aandelige Verden, som er Opholdsstedet for gode og onde Aander, indflyder hos Mennesket — Godt formedelst Opmintring, i det Indre, til det Gode, og Ondt formedelst Fristelser, indvortes, til det Onde. Mennesker, som her i Verden begynde at elske det Gode, og fremdeles øve det, for at hellige sig, kjende disse Indflydelser, skjøndt ikke altid med klar Bevidsthed om deres Oprindelse, thi de have ofte en haard Kamp at bestaae for ikke at falde i Fristelserne, som de tilskrive Djævelen, fordi de have hørt, at Jesus blev fristet af Djævelen,

(Det var Helvedets hele Hær som anfægtede ham), og at han gaaer omkring som en brølende Løve, søgende hvo han kan opsluge — men de have ligeledes en ubeskrivelig Glæde efter at have beseiret Fristelserne, hvilket kun kan skee ved Guds Bistand.

De, som ikke kjende disse Indflydelser, kalder Skriften Døde; ei heller leve de, i aandelig Betydning. Døde Mennesker, som levende kjende Indflydelserne af den aandelige Verden, ere fortviolede over deres Tilstand, da de erkjende deres Daarlighed, at have villet stride imod Gud. —

3.

At der **er en Gud**. Denne Gud er **en Mand over Mander**. Han er Alt det Skabtes Skaber og Opholder, og regjerer i Himmelen, i Helvedet, og paa Jorden, formedelst Indflydelse. Der er ingen personlig Djævel. De hedengangne Døde ere i Helvedet, og ere enten Djævole eller Sataner. De som ere i Falskt — af Ondt — kaldes Djævole, men de som ere i Ondt af Falskt — kaldes Sataner. — Om Judas hedder det, da han aad Brødet ved Madveren for Jesus blev forraadt: „Da foer Djævelen i ham“ — thi Pengeligbegjærigheden som er ond, havde bemestret sig ham, saa at han ikke formaade at tænke sandt, men falskt om det han foretog sig. — Han var i Falskt af Ondt. Underledes da Herren forkyndte Disciplene, at han vilde gaae op til Jerusaleem, hvor han skulde overantvordes af de ypperste Præster og Skriftefogede og ihjelslaaes, og Peder udbrød: Det skee ingenlunde Herre, spar dig selv. Da Jesus svarede ham: „Viig bag mig, Satan, thi du er mig til Forargelse, du sandser ikke hvad Guds, men hvad Menneskets er“. Peder vilde her stifte Ondt, forhindre Forløsningsværket, fordi han havde falske

Forestillinger. Han var i Ondt af Falskt. Forøvrigt var det ikke saa meget Peders Person Herrens Ud-
raab gjaldt, som den Forening af Mander fra Helvedet
der lagde an paa at „sigte“ saavel ham, som de øvrige
af Disciplene — „som Hvede.“ — De hedengangne
Gode ere Engle, Guds Tjenere og Villies Befordrere
hisset, og formedelst Jndfyldelse her.

Mennesket, som Alt, er — skabt saare godt — i
Guds Billede og i Guds Lignelse —, men fordi Men-
nesket ikke bevarede sig i det Gode, har det tabt sin
oprindelige Herlighed, og maae, for at naae denne igjen
omskabes — thi af Naturen er det tilbøieligt til Ondt,
og det Onde finder lettest Jndgang hos det. Men ved
at lære Guds Villie at kjende, og ved at rette sig efter
Guds Bud, omdannes det — det gjenfødes til Guds
Rige.

Det naturlige Menneske er, naturligt, jordiskt,
kjødeligt, hengivent til Synd, og forkrænkeligt. — Sjæ-
len er udødelig; den er det, som er det egentlige Men-
neske, og som maa fornyes for at det kan blive en
Jndvaaner i Guds himmelske Rige — om det elsker
og øver det Gode. — og der nyde den Fred og Glæde
det er at have Gud, den Eviggode til Ven, eller i det
modsatte Tilfælde blive udelukket fra det Samfund, i
hvilket denne Lyksalighed nydes. Den Onde kan ikke
fordrage Guds Nærhed, han søger hen til sine Lige,
der, altid som udødelige Bæfener, hade Gud og det
Gode som er af ham, og bliver saaledes en Satan eller
en Djævel, medens de i dette Liv formedelst den dem
givne frie Villie kunne berede sig sit tilkommende evige
Opholdssted blandt hine himmelske salige Mander.

Mennesket har saaledes et Udre og et Jndre. —
Det Jndre er, som sagt, det egentlige Menneske, det

som bliver krævet til Regnskab, og som skal dømmes efter sine Gjerninger. Legemet, det ydre Menneske, er ifkun et midlertidigt betroet Medskab til Villiens Tjeneste, og har efter Døden ingen videre Betydning, da Mennesket i hiin Verden lever et andet Liv, i en anden Virkefreds, svarende til hans Tilstand som er aandelig. — Han kan udrette Alt, hvad han foretog sig i dette Liv, kun med den Forskjel, at Alt nu er aandeligt, brugende aandelige Midler og Kræfter, til aandelige Hensigters Opnaaelse.

4.

Alt Gud, som Aand, boende i et Lys til hvilket Ingen kan komme, er umuligt at begribe. Ifkun forsaavidt han aabenbarer sig, kan han kjendes. Da Menneskene først vare skabte, vare de saare gode. De kjendte deres Skaber, og vandrede i hans Ansigts Bestuelse, de talte med ham og han med dem. Deres Tilstand var en Uskyldighedens Stand. De levede et sandt Himmelliv. Love havde de ikke, thi Kjærligheden var reen; Alt var saare godt. De saae Gud i Alt, hvad han havde skabt, og tilskrev ham Magten og Vren i Alt. Utænkkelige Tider kan have gaaet saaledes hen, til Menneskene begyndte at føle sig, — at beundre den Magt og det Herredømme Gud havde betroet det. Den himmelske Reenheds Straaler bødtes, dog var endnu Alt godt. For at Mennesket paa dette Standpunkt skulde lære at agte paa sine Tilboieligheder, og bevare sig i det Gode, gav Gud dem nu Love. Deres Tilstand betegnes som paradisiisk, og Gud talde endnu med dem Ansigt til Ansigt. I Skabelsens Bog hedder det, i det den hellige Skrift eienommelige Sprog: „Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt

maae Du ikke æde". — Her er den første Menneſtene givne Lov, og her er Menneſkets frie Villie i ſin Ret- tighed. Vil man mene, at Loven gjaldt om en natur- lig Eden, af naturlige Træer eller af deres Frugt, da feiler man, idet man ikke gjør Forſkjel paa himmeſkt, eller aandeligt, og jordigt naturligt. Den hellige Skrift er affattet formedelſt Overeensſtemmelſer — ſaaledes at naturlige Ting, kommer overeens med, correſponderer med eller ſvarer til det Aandelige og Himmelfke. — Ogſaa herom veed man i vore Dage ſaa at ſige Intet. — Dog kunne Saadanne, ſom have Fornøielſe og Glæde af at læſe i den hellige Skrift, af Mangt overbevies herom, og det er ingen lumpen Boghandler-Speculation, naar jeg henvi- ſer til Jørgen Beed-Falds Belyſning af nogle af vore Dages uholdbare Troesbe- kjendelſer, i hvilket Skrift dette med mange Exem- pler beviſes.

Den Lov, Menneſtene ſaaledes, ſom ſagt, modtog, og ved hvis Efterlevelſe de ville have bevaret ſig i Lyf- ſaligheden, affaldt de fra efterhaands. Ikke derved at de ſpiste — naturlige Øbler — men derved, at Kjærligheden til Gud kjølnedes, og de begyndte at elſke ſig ſelv, og tragte efter deres egne, nu ikke mere gode At- traers Tilfredsſtillelſe. — Dette var Slangen i Para- diſet, hvis Hoved er Hovmod. Nu forandrede Forhol- dene ſig, dog ikke ſaa pludſelig ſom man ſædvanlig troer. Mange mange Tider maae være henrundne in- den Fordærvelfen blev ſaa almindelig, at Menneſkets Opholdsſted, — der ſkifter Character med Menneſkets Tilſtand, — ſank ned til den Forfatning ſom Skriften kalder „forbandet“. Guds Billede i Menneſket mistede ſin Glands, dets Regeme, der forſt var himmeſkt, og i

den ringere, men endnu gode Tilstand aandeligt, blev nu grovere, naturligt, jordiskt. Dets evige Liv led et Skaar. Døden, som Enden paa den Prøvetid Gud gav Menneskene for selv, overeensstemmende med deres frie Villie at bestemme sit blivende Sted, kom imellem, dog ikke eenstidig for Alle, thi Nogle levede og gif levende til Himmels; (som Enoch) medens Andre døde. Nu derimod er Døden „trængt igjennem til alle Mennesker, fordi de syndede alle“, thi „Døden er Syndens Sold.“ —

Som vi have seet fjernede Menneskene sig bestandig mere og mere fra Gud. Mennesket skulde slet intet have vidst om Ham, eller om Livet hiinsides Graven, og Verden være blevet øde, om Gud ikke i sin Kjærlighed havde ledsaget det, og bevaret sit Billede i det, hvilket han gjorde, idet han fornyede sit Samfund med Mennesket derved, at han atter og atter gav sig tilkjende som han er, og opmuntrede det til at betænke Salighedens vigtige Sag, og overeensstemmende med den bestaaende Orden berede sig for Himmellivet. Saaledes aabenbarede han sig for Noa, for Abraham, og for Moses, og talte med dem, og gav dem Befalinger og Forjættelser, og bød dem at forkynde deres Slægt om hans Veie. Senere talte han til Menneskene igjennem Profheterne, der ved deres Skrifter overleverede Guds Tilkjendegivelser til de vordende Slægter. — Men formedelst den aandelige Verdens Indflydelse i den naturlige Verden, og Menneskenes overveiende Modtagelighed for onde Indskydelser, bleve de tilsidst saa formørkede at de ikke kjendte Gud, skjøndt han, for at frelse det Fortabte, for at bortrydde selv den mindste Hindring for Tilnærmelsen til sig, iførte sig syndigt Kjøds Lignelse, fremstillede **Sig Selv** som **Sonnen**

af den evige Fader, for at vise os vort Forhold til den Evige, for at vise os vor Herkomst og Fædreland, og opmuntrede os til som den forlorne Søn at vende om fra vore vildfarende Veie. Herom vidner den hellige Skrift heelt igjennem. Men Helvedets Magt, der fra den aandelige Verden tillodes at indvirke paa Mennesket, for at Mennesket kunde lære sig selv at kjende, at prøve og vælge, og saaledes selv medvirke til sin Salighed, er saa stor i Menneskenes Hjerter, at Sandheden nu er ligesaa fremmed som Herren selv, da han aabenbarede sig i Kjødet. Men for atter at betvinge Helvedets Magt og oplade de Bundnes Lænker, vil Herren komme igjen til Jorden i Kraft og megen Herlighed. (See Jørgen Beed=Falds Belysning) — og da skal, ved Aandens Vidnesbyrd, og ved Sandhedens Magt, Falskhed udryddes, idet Guds Kjærlighed nedlader sig i Menneskenes Hjerter, og han skal være deres Gud, og de, de skulle være hans Folk. Da skulle Bogerne oplades og de Døde, med deres Dren, høre Bogens Ord — ja da skulle de Døde gaae frem af deres Grave — d. e. Menneskene skulle faae opladt Forstand, og Hjerte til at afstaae fra deres Syndighed, hvis bitre Frugter de have smagt; men ikke som nu læres et Slags Procedure og Dom, hvorved den største Part af Menneskeheden vil blive jaget til Helvedet. — Menneskene vide ikke, at Helvedet, hvorvel bestandig hedt nok for de som foragte og hade det Gode, langt fra er en Jldpøl eller brændende Svovlsøe, efter naturligt Begreb, men meget mere en Foranstaltning af Guds Kjærlighed. — Det regeres ved guddommelige Love, og holdes i Tomme ved guddommelig Indflydelse. Leiligheden til at øve det Onde udgjør de Ondes Glæde, det tilstaaes dem mod Nogle til deres Provelse og deres

Forbedring. Men altfor voldsomme Udbrud blive neddæmpede, da Djævlene ellers fore ud, og forstyrrede reent baade Himmel og Jord, og den Gne den Anden tilsidst, det Gud ikke tillader, idet Saadant er Wiisdommens Orden imod. Der er næsten Ingen, som gaacr ud af denne, og ind i hiin Verden, uden at han baade ønster og haaber at komme i Himlen, og kommer der virkelig. — Men den Onde kan jo ikke hoes hos Gud, — og smide ham ud — det gaacr dog heller ikke. — Synderen pakker sig da skyndsomst ud, og er glad ved at komme til — Gud bevare os — til Helvedet, idet han forbander baade Gud og hans Himmel. — Det er en grundfalsk Forestilling, at Gud nedstøder i Helvedet. Den Onde vælger det Selv.

Nei, ved Hørrrens Tilkommelse skal Helvedets Magt blive undertvunget og henviist til sin egen Grændse, og Menneffene skulle kjende Hørrren deres Gud, at han er Een, og at der er Ingen Ødermere. Da skulle Menneffene ikke famle omkring efter tre Guder eller tre Hørrer, men see og erkjende, at der er ifkun een Hørrer, og een Gud, (den Samme) og tilvende ham sin Dyrkelse udeelt. — Det tillades mig atter at bringe Jørgen Beed = Falds Belysning i Grindring som udførligere afhandler ogsaa denne Sag. — Da, — naar Menneffene lære at kjende Hørrren deres Gud og dyrke ham alene, da vil „de Gjenløstes Aar“ være kommet, og de ville leve det evige Liv. Thi dette er jo det evige Liv at Menneffene kjende Gud, og den han udsendte Jesum Christum. — Men at kjende Gud, er at have Samfund med ham. Men Samfund med ham kan ikke være, uden Afgang til ham; men Afgang til ham kan ikke have uden ved Hjertets fuldkomne Overgivelse til Ham, til hans Buds Efterlevelse; da

fornyes hans Billede i os, naar hans Væsen afspeiler sig i al vor Færd. Da er os Himlen aaben, da kjende vi dens Syner, og da kjende vi Sandheden af Pauli Ord naar han siger, at det ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem som ham elste.

5.

At Gud er **hellig, viis og god uden Ende** og at Mennesket bør stræbe at ligne Ham i Hellighed, i Viisdom og i Godhed. Men herved er det nødvendigt at overgive sig til hans Førelse, som skeer ved at anraabe ham om Bistand til at aflægge alt Ondt, og om at faae Kræfter til at stræbe efter at øve det Gode, at holde sig til Herren — af Hjertet —, som er Udtrykket for: Al Tanke og Begjær, der skal være henvendt til ham. Alt hvad I da ville at Menneskene skulle gjøre imod Eder, det Samme gjøre og I imod dem, — lyde Herrens Bud; en Paragraph som aldrig vil dømme, falskt hvor Spørgsmaal om Retfærdighed kunde opstaae.

Er al vor Tanke og alt vort Begjær henvendt til Herren, eller holde vi os af Hjertet til Ham, da have vi ikke andre Guder, da tage vi ikke vor Guds Navn forfængeligt, eller glemme Sabbathen, men hellige den. Dette er ikke at hengive sig til lad Uvirksomhed, enten Løverdags eller Søndags, men at komme Sabbathen ihu, at hellige den, er uafsladelig at have Diet rettet paa at man maa „forarbeide sin Saliggjørelse“, at man kan indgaae til den Sabbaths-Hvile, som Guds Folk have ivente. At Gud hvilede paa den syvende Dag betegner ikke, at han hengav sig til Uvirksomhed — hvor man kan tænke saaledes om Gud — alviis og algod — hvis Miskundhed er hver Morgen ny, og udflyder

af hans Forsyn, eller Opholdelse, der er en vedvarende Skabelse. Nei, at han hvilede paa den syvende Dag betegner hans Velbehag i hans Gjerninger, da han havde udøst hans Betsignelser over den hele Skabning, hvad hvert Slags kunde modtage, og udgydt sin Aand over al Skabningen, som al Skabningen skulde glæde sig i, hver Deel efter sin Natur og efter sin Bestemmelse. Mennesket, som Sjælen i Naturen, skulde da ikke være uvirksomt, men komme Sabbathens Dag ihu alle Dage, nafladelig. Gjøre vi dette ret, have vi vor Salslighed for Die, da agte vi alle Guds Bud hellige og anstille ingen sophistiske eller spidsfindige Betragtninger for at finde et Forsvar for vor Tilfidescættelse af Kjærligheden til det Gode, og for vor Higen efter hvad der hører Næsten til. — Egenkjærligheden, der vil at Alt skal bøie sig for vor Villie, beherskes, og man nøies med det man har, og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, hviler over os i Erkjendelsen af hans Kjærlighed, den vi see i sin høieste Glands i hans uendelige Barmhjertighed imod sine vildfarende Jaar, at han ikke sparede at paatage sig Menneskelighed, og at lade denne martres tildøde for vor Trelses Skyld, thi derved aabnede han os en ny Udgang til Naaden, den han inderlig forlænges efter at fylde os med — og — hvor let er ikke hele Sagen, naar **vi** kun — ville? — Vi ere Syndere, — os fattes den Roes vi skulle have for Gud, — vi kunne ikke svare Get til Tusinde. — Virkelig, et fortvivlet Regnskab! — Hør Herrens Ord: Toer Eder, vorder rene, aflægger Uret, lærer at gjøre Godt — kommer saa, — og vare Eders Synder end blodrøde, jeg vil gjøre dem hvide som den hvideste Uld. Vender Eder til mig, siger Herren — alle Jordens

Guder, Jeg er Ederes Fader, og Ederes Gjenløser, og Ingen Odmere. Før mig var Ingen Gud og efter mig skal Ingen kommen, thi fra Ewighed til Ewighed er jeg Gud. Denne Gud var i Christo, og forligte Verden med sig Selv! — Hvorfor ville I da være Christne? — Er det fordi Hyflerne have tilranet sig Christnavnet? — Kom ihu: „Hyflere skal Gud domme“. Men vi have seet, at i Christo var al Gudsdommens Fylde legemligen, som det nye Testamente vidner, — at han var i Himmelen, paa samme Tid han var i Menneskelighed paa Jorden, den alene vise Gud, hoilovet i Ewighed!

Af det nye Testaments Skrifter kunne vi, trods alt Raab om Forvanskning af Grundtexten ved Oversættelsen, lære Jesu milde Sindelag imod Syndere at kjende, at han var kommen for at kalde, ikke de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse; — at han anammede Toldere og Syndere, og satte sig tilbords med dem! — For at glædes med dem i deres Synd? — Bevar's! — Nei, for at lede dem ved sin Mildhed paa Omvendelsens Vej. — Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær. — Gud vil ingen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve.

6.

At Menneskenes store Fleertal uagtet der overalt raabes: Her er Guds Tempel, Her er Guds Tempel! eller: Her er Kristus! — alligevel er hildet i det tykkeste Mørke, og Sandheden saa fremmed, at om Herren kom i dette Nu, vilde han lede om Troen paa Jorden. Ikke det der kalder sig Troe, thi Troesbekjendelses Mangsol-

dighed gjør ikke Udslaget. — Ei heller er Troen nogen Indbildning, saaledes som man siger: det troer jeg, eller: det troer jeg nok. Vor Tro er den Seier som overvinder Verden. Men hvor kan der være Tale om Troe, hvor man hverken veed om Gud, eller erkjender ham? — Dog, lad os tie om denne bedrøvelige Gjenstand. — Har man seet noget Sandt om Himmelen, saa seer man ogsaa Sandheden i den Bemærkning: at vor Tids saakaldte Gudstjeneste er et — lad mig tie med Navnet. — —

7.

At vi, søgende efter Sandhed, vildledes dersom vi slaae ind paa nogen anden Veie end lige til Herren **Jesus Kristus**, som er opfaren til Himmelen for at drage os op til sig, som er vor Fader af Evighed, og som seer ind i vore Hjerters lønligste Braaer, og som er nær hos alle dem som ham paafalde — med inderlig Bøn om at blive deelagtig i hans alforbarmende Naade. Hør hans Ord: beder, saa skal Eder gives; leder, saa skulle I finde; og banker, saa skal der lades op for Eder. — Naar Du da beder, saa vær ikke som Phariseere og Dienstkalle, der staae paa Gadehjørner og bede med mange Ord, men — gaik ind i dit Kønhammer (randsag dit Hjerte), og beed til din himmelske Fader, som er i Løndom, og din himmelske Fader, som seer i Løndom, han, han skal betale dig aabenbare. Han er ikke den der giver en Steen istedet for Brød, eller en Slange istefor en Fisk.

Der er nok som vil føre os fra denne Veie, sigende at de Vidnesbyrd, Gud ved sin Aand giver os, er vort eget forførende Hjernespid, som vi skulle vogte os for — vi skulle kun flittig bruge de af dem foreslaaede

Maademidler; de gjøre da en Himmeldør af en Handling som skaffer Præsten Benge. — — Herren siger: Jeg er Døren til Faarvestien, Hvo som stiger andetsteds ind, han er en Tyv og en Røver. — Nei, si de, vi skulle kun blindt troe hvad saa mange lærde Guds=Mænd (Overmænd?) have lært, — saa — ja saa skulle vi nok falde i Søvn igjen —.

Waager, og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse. Men naar I bede, da siig: Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vordet dit Navn! Komme dit Rige! Skee din Villie, her paa Jorden som den er i Himmelen! Giv os idag vort daglige Brød! Og forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere! Og leed os ikke i Fristelse, — men fri os fra det Onde! Thi dit er Riget, Magten og Æren i Evighed! Amen!

Efteranførte Skrifter have forladt Pres- sen, nemlig:

- 1) **Jørgen Weed-Falds** Belysning af nogle af vore Dages uholdbare Troesbekjendelser, eller Undersøgelse af Mormonlæren, med Grunde for dens Forkastelighed som grov Bildfarelse, især med Hensyn paa Læren om Bibelens Forstaaelse, om Herrens Tilkommelse, om Treenigheden, og om Forløsningen. — Udgivet af Ole Weed-Fald, sen. Pris 1 Rd.

I Skriftets første Afsnit, om Bibelens Forstaaelse, fortælles indledningsviis Mormonsæctens Fremtræden i det nordlige Sydland og dens Udbredelse sammesteds, med Gjendrivelse af de Lærdomme og Paastande Mormonerne her gjorde for at vinde Tilhængere. Men naar der handles om Bibelen som Mormonerne brugte da de optraadte, saa vises i denne Afhandling, saavel som i de efterfølgende heelt igjennem, en hidtil næsten ubekjendt, og dog af selve den hellige Skrift beviist aandelig Mening, forskjellig fra Bogstavens naturlige, hvilken sidste nu er den almindelige i hele Christenheden og den hellige Skrift af Gregetiferne paatvungne, hvorfor, og som Folge netop heraf! Troesbekjendelsernes Fleertal, eller dog Hovedposterne, ere uholdbare, og — dræbende —, thi Bogstaven ihjelslaer men Aanden gjør levende (2 Cor. 3, 6.)

Man vil saaledes i de Ræreforner som antage at den hellige Skrift heelt igjennem kan forstaaes af Enhver, (især ved Hjælp af den moderne Exegetik), finde Kilden til et saa farligt Kjetteri ~~der af Bibelen vil stadfæste Skriftlærens mangehaandede Brangheder). De~~ som Mormonismen, hvis ræd som me Dyb af Ingen kan sees uden Kundskab om den Ordets aandelige Mening som Mormonernes Dverste fjende og skændig misbruge. Ved Siden af at bekæmpe Mormonismen var det derfor Hensigten med Skriftet, ja maaskee fornemmelig, at gjøre opmærksom paa den Overlast Guds hellige Ord har maattet lide, netop af de Skriftlærde! hvorved Sandheden ikke mere er kjendt! og det Mørke (i aandelig Henseende) indtraadt, som betegnes ved „Odelæggelsens Bederstngelighed, hvorved Gudsdyrkelsen er forvendt til en Afgudsdyrkelse, der, forsaavidt den gribes af fremadstræbende Gemytter uden tillige at have modtaget himmelsk Beaandelse absolut maae føre til det Værste af alle Afguderier — Mormonisme.

Skriftet var færdigt til Trykken allerede i 1853, med da der ikke var Haab om at faae nogen Boghandler til at tage det paa Forlag, — Mormonismen var (1854) allerede ikke mere „splinterny“, og Handelspeculationen i Retning af Mormonlitteratur ikke dristig. — Resultatet af en Subscriptionsindbydelse lovede ei heller Noget, men retfærdiggjorde paa en vis Maade Ulysten til at speculere i For-

III

laget af Artikklen — saa har Undertegnede i Betragtning af Arbeidets Værd som Belysning af de os omgivende Phantasibilleder (uholdbare Troesbetjendelser), der ikke saa snart desværre vil gjøre Skrivtet overflødigt, omsider udgivet det for egen Regning i 3 Hefter, hvoraf det første forlod Pressen 1855; andet Hefte 1856, og iaar endelig det 3die (sidste) Hefte.

Men ei heller Uffætningen er uden Vanskelighed. Materien er, som af det allerede anførte vil skjønnes, ikke af almindelig Interesse; der er fra Bogladerne ikke solgt ret meget, og Boghandlerne remittere strax uafsettelige Ting, og der gaaer saaledes mange Penge i Porto for det som ikke sælges, og bliver saaledes et kedeligt Arbeide for en Commissionair; og naar geistlig Tversyge rører sig, (der ved en anden Leilighed ikke skal have været uden Exempel), faaer den let Hjælpere der opgive en tvivlsom lille Fordeel naar en anden utvivlsom trues, som vilde skee ved een — maaskee flere gode Kunders Bortgang. — Sandheden maa da være mægtig nok til at hjælpe sig selv frem, og Parterne enes om at lade den øve sin Magt. (Matth. 21, 42—44.) — Kan en muelig Liebhaber derfor ikke formaae sin Boghandler, eller Boghandlerne ikke bevæge sin Commissionair til at skaffe Bogen, saa bedes den requireret directe ved Fremsendelsen af det anførte Beløb pr. Postanviisning.

Saaledes ogsaa angaaende:

- 2) **En liden Mandfagning i den hellige Skrift om Daaben.** af Ole Weed = Fald sen. 1856. Priis 12 β . Hvilket Skrift foruden at omhandle Daabens Lære, ogsaa berører Læren om Nadveren, Natsfærdiggjørelsen, og Tilagnelsen af Christi Fortjeneste, m. fl. Lærestykker, som stærkt smittede af Branghed, og trængende til den Fornødvendte Hjælp i sit Ord har lovet at ville iværksætte.
- 3) Kan der, midt i det christelige nittende Aarhundrede være nogen fornuftig Grund til at spørge: Hvad forståes ved **Sabbathens Dag**, og hvorledes bør **Sabbathsbudet opfattes?** Til christelig Overveielse fremsat af Jørgen Weed = Fald, 1857. 8 β .
- 4) **En Lømmefikert** til at betragte det Himmelske med, eller et lidet Indblik i Guds Regering ved Ole Weed = Fald, sen. 1858. 8 β .

Tidligere er udkommet:

En Proces imod Mormonerne. Meddeelt af Ole Weed = Fald, sen. 1852. (Boghandler M. M. Schultz i Aalborg i Commission for Bogtrykker A. P. Holst). 20 β — og

Mormonist Non plus ultra, eller fortsat Proces imod Mormonerne, af Ole Weed = Fald sen. (Eget Forlag) 1855. 8 β .

Aalborg, den 1ste Decbr. 1857.

Ole Weed - Fald, sen.
(Tomfruannegade Nr. 272.)